

går ut så tunnklädd midt i smållkalla vintern? — Syn. Se Tokig. — b) Ursinnig af vrede, rasande. *Hotelserna och stickorden gjorde honom till sluts så b., att han rusade på oss.* — Syn. Se Vred. — 2) (både om person och sak) Vidunderlig, orimlig; ytterst narraktig, löjlig; ytterst rolig, rasande rolig. *Så b. han ser ut med sin björnskinnsfrack och sockertoppsmössa! Det var riktigt en högtid att se och höra honom; han var alldeles b. med sina många puts och infall. B. fråga. B-t svar. Hvilken b. idé. Ett b-t puts, infall.* — Syn. Se Löjlig. — 3) (om sak) a) Högst olycklig, skadlig, motgjord. *B. händelse, motgång, omständighet. Hans ställning är för närvarande alldeles b.* — Syn. Se Olycklig. — b) Ofantlig. *B. hop, myckenhet.*

BEFÄNGDHET, f. 2. Egenskapen att vara befängd (i bem. 1, a) o. 2).

BEFÄNGDT, adv. På ett befängdt sätt, vis; ofantligt. *En b. stor oxe. B. rik. B. roligt.*

BEFÄST, a. 1. Sammandraget af *Befästad*; se d. o.

BEFÄSTA, v. a. 1. o. 2. Egentl.: Göra fast och stadig. 1) Genom försvarsverk sätta en ort i stånd att emotstå fienden. *B. en stad, ett slott, en ort, ett läger. B. med vallar och grafvar.* — Syn. Förskansa. — 2) (lagt.) Bekräfta. *B. sin utsago med ed. Man säger i denna bem. äfven Fästa.* — 3) (fig.) Göra stark, fast; stärka, stadga. *B. sitt välde, sin makt, sin ställning, sin lycka, sina rättigheter. Tiden b-ar vänskapen. Denna omständighet b-de mina misstankar. B. någon i dygd, emot det onda, emot förförelsen, i en föresats, i ett beslut.* — Syn. Se Stärka.

BEFÄSTAD, a. p. 2. Genom försvarsverk tryggad emot fiendens anfall. *B-t slott, läger.* — För maskulin och feminin brukas mera *Befäst*, t. ex.: *b. stad, ort, plats.*

BEFÄSTANDE, n. 4. Handlingen, då man befästar.

BEFÄSTNING, f. 2. 1) Se *Befästade*. — 2) Försvarsverk, hvarmed en ort blifvit befästad. Bör noga skiljas ifrån Fästning. *Vi hade framför oss några b-ar, dem vi likväl snart intogo, hvarest lägrt stormades.* — Syn. Befästningsverk, Försvarsverk.

BEFÄSTNINGSKONST, f. 3. Läran om sättet att befästa orter.

BEFÄSTNINGSSYSTEM, ---- stäm, n. 3. o. 5. Ett efter vissa gifna grunder och i ett helt sammanhang uttänkt sätt att befästa orter. *Vaubans, Cöhorn's, Carnot's b.*

BEFÄSTNINGSVERK, n. 5. (mindre brukl.) Smärre försvarsverk. *Fästningsverk* är af större vidd.

BEFÖRA, v. a. (gam.) Anklaga.

BEG, se *Bey*.

BEGABBA, v. a. 1. Med bitterhet göra narr af någon. *Judarne b-de honom och sade.* — Börjar föräldras. — Syn. Gäcka, Håna, Förhåna, Bespotta, Bele, Begrina, Beskratta, Göra åtlöje af, Göra spe af, Drifva (gäck) med, Gyckla med, Roa sig på ens bekostnad, Räcka lång näsa.

BEGABBANDE, n. 4. Handlingen, då man begabbar.

BEGABBARE, m. 4. En, som begabbar. — Syn. Bespottare, Begrinare, Förhånare, Gäckare, Gyckelmakare, Spefågel, Spefluga, Spektakelmakare.

BEGABBERI, n. 4. Ord eller handling, hvarigenom man begabbar någon. *Ett mål för b. af*

hopen, för hopens b., undkom han med möda. — Syn. Gäckeri, Gyckel, Gyckleri, Hån, Bespottelse, Spott och hån, Spe, Åtlöje, Spektakel, Begadkefat, Nojs.

BEGAGNA, v. a. 1. Göra bruk af något (egentl. till gagns). *B. läkemedel. B. lädret till skor. B. en rock som tücke. B. ett ord i figurlig mening.* — Syn. Se Nyttja. — *B. sig*, v. r. *B. sig af*, nyttja, använda till sitt gagn; bruka. — Syn. Se Nyttja.

BEGAGNANDE, n. 4. Se *Bruk*, 1.

BEGAGNELIG, a. 2. Se *Användbar*.

BEGAPA, v. a. 1. Med dum beundran gapa på. *Hopen b-r gerna apor och taskspelare. Låta sig b-s af hopen.* — Syn. Se Beundra. — *Begapande*, n. 4.

BEGGE, a. num. plur. Både den ene och den andre. Hänför sig alltid till någon (något) förut omtalad eller någon (något), som utvisas, antydes. *B. voro stora män. B. vännerna. Du skall få b. dessa böcker. Vi äro b. i samma fördömselse. Vi b. följäs åt. J. b., de b. Det är b-s vår, eder, deras önskan. På, å b. sidor. Från b. sidorna.* Pleonastiskt brukas ganska ofta *B. två*, t. ex.: *de voro fulla b. två; b. två föllo omkull.* — Syn. Båda.

BEGGEDERA, a. num. Både den ene och den andre af dem; hvardera af dem begge; hvardera å sin sida, för sin del. *B. svär, att han har rätt; men b. har orätt, b. hafva de orätt. Jag förehöll dem b. deras försumlighet. Du ber blott om det ena; jag skall göra b.*

BEGIFVA SIG, v. r. 3. (böjes som *Gifva*) 1) Förflytta sig ifrån ett ställe till ett annat (mer eller mindre aflägsat). Brukas om alla slags sätt att färdas, till fots, till häst, i vagn, på fartyg, o. s. v. *B. sig till en ort, till Stockholm, till sitt regemente. B. sig på väg till en ort. B. sig ut på resa. B. sig ifrån stället, ur staden. B. sig på flykten. B. sig till skogs, till sjös.* Man säger äfven: *B. sig till sitt arbete, till sängs, till hvila, till, i ro.* (Fig.) *B. sig under ens beskydd*, ställa sig under &c. — Syn. Förfoga sig, Gå, Fara, Färdas. — 2) (föga brukl.) Begyväna sig, finna sig uti. *Jag får väl då b. mig dertill, estersom ingen annan råd är. B. sig ifrån sin rätt, afstå sin rätt.* — V. imper. (endast i imperf. indik.) Hända, tilldraga sig. *Det begaf sig, att . . .* — Syn. Se Hända.

BEGIFVANDE, n. 4. Medgifvande, tillåtelse. Antyder ofkast en viss grad af obenägenhet eller likgiltighet, att man låter någonting passera, låter dervid bero, och förutsätter alltid en föregående begäran. *Det har skett med mitt b. Det vore lyckligt, om hennes b. för saken kan erhållas.* — Syn. Se Samtycke.

BEGIFVEN, a. 2. (åtföljes alltid af prep. *på*) Mycket böjd, i hög grad fallen för. Säges mest i dålig mening, eller om öfverdrift af en i sig själf god böjelse. *Vara b. på spel, på drycken-skap, på dans, på laster, utsväfningar. Han är fasligt b. på att läsa.* — Syn. Se Böjd (för).

BEGIFVENHET, f. 3. (åtföljes alltid af prep. *på*) *B. på spel, på starka drycker*, o. s. v. — Jfr. *Begifven*. — Syn. Se Böjd (för).

BEGINBRASSAR, m. 2. plur. (sjöt.) Brassar, som löpa från nockarna af beginnerån.

BEGINERÅ, f. 3. pl. — *rår.* (sjöt.) Understa rån på kryssmasten, och på hvilken intet segel föres.

BEGIRIG, a. 2. I hög grad begifven på, begärlig efter. *B. på, efter beröm.* — Ordet är mera tyskt än svenskt, och brukas föga. — Syn. Se Böjd (för).